

Бајке у трећем разреду

Ученици трећег разреда су са библиотекарком разговарали о бајкама у фебруару 2024. Затим су добили задатак да сами напишу своју бајку и илуструју је.

На једном часу су говорили о својим идејама и читали написане бајке, добили су савете како да их исправе и онда су написали коначне верзије.

Представљамо најуспешније литерарне и ликовне радове.

Принцеза Анастасија и легенда о три звезде

У једном градићу по имену Амад, који је био познат по вештицама и чаробњацима, владали су краљ и краљица. Имали су ћерку Анастасију која је волела гимнастику и вежбала сваког дана. Желела је да се бави спортом и иде на такмичења, али јој родитељи нису дозвољавали, јер је била принцеза.

Једне ноћи Анастасија је била толико љута на родитеље да је одлучила да побегне из дворца. Ходала је брзо и није приметила да је давно напустила шуму Амада. Била је у непознатој тамној шуми и уплашила се. Одједном се пред њом појавила старица чудног изгледа. Извадила је плаву бочицу и рекла Анастасији да попије освежавајући напиток који ће јој онда показати пут до дворца. Анастасија је била жедна, желела је да се врати и узела је напиток.

Убрзо је пала у дубок сан. Вештица је иглом убола принцезу у ногу. На игли је остало мало крви од убода и старица је ставила у исту ону бочицу. Створио се нови напиток боје принцезине косе, који вештица попи, претвори се у принцезу и оде у њен дворца да превари краља и краљицу како је она права принцеза. Вештица је заправо дуго чекала да уграби прилику и преотме престо краљу и краљици.

Анастасија се пробудила следећег јутра и нашла писмо вештице у којем је писало: „Само три звезде ти могу помоћи да повратиш свој глас“. Схватила је да не може да прича. Легенда о три звезде била је древна легенда града Амада. Веровало се да те звезде могу излечити сваку болест и отклонити сваки чин или проклетство, али то могу радити само заједно. Сама по себи, ниједна звезда није била довољно моћна.

Сада већ уплашена принцеза одлучи да нађе све три звезде. Срећом, према легенди, довољно је пронаћи једну звезду, јер ако прву нађеш, остале две ће саме доћи код тебе. Принцеза је тражила звезде цео дан и целу ноћ, све док није пала и заспала од умора поред једне лепе сјајне куће, у којој су живеле звезде чаробнице. Пробудила се баш када је излазило сунце. На врху куће видела је светлуцави плави кристал и у њему обресе звезде, која као да је била заробљена у кристалу. Анастасија се попела на кров, узела кристал и каменом га разбила. Прва звезда је била нађена. Убрзо потом, у само пар трептаја њеног ока, долетеше и две друге звезде у свом пуном сјају.

Принцеза осети да јој се вратио глас и да поново може да прича. Врисну од среће, а звезде јој показаше пут до замка. Принцеза одјури у замак и викну како се вратила, очекујући да ће се краљ и краљица обрадовати. Али краљ и краљица уплашено рекоше да је њихова принцеза све време била ту. Вештица у лику принцезе се појави, а принцеза рече гласно:

„Ја сам права принцеза!“

Збуњени краљ и краљица гледали су дуго у две принцезе истог лика и на крају рекоше да је једини начин да утврде ко је права принцеза да ураде тест са круном. Тест је био јако опасан, јер уколико би круну ставили на погрешну главу која није краљевског рода, та особа би на месту умрла. Када вештица стаде стављати круну на главу, поче да јој се скида кожа и распада тело, она брзо баци круну и би истерана из замка. Анастасија потом ухвати круну, на круну слетеше три звезде и она заблиста сјајније него икада. Уз помоћ звезде истерала је све вештице из града.

Родитељи су јој допустили да иде на атлетска такмичења, победила је неколико пута и онда схватила да је њено место у Амаду. Убрзо је постала краљица и била мудра владарка.

Оскар и чудовиште

Једном давно, у далеком краљевству, живео је краљ Станислав. Био је крупне грађе, јер је био велики гурман, увек веселог расположења, док једног пролећног дана у његово краљевство није слетео Норобог.

То је било створење са главом лава, телом коња, крилима змаја, репом свиње и копитама овце, а на врху главе је имало три рога. Било је страшно створење које се створило ниоткуда и преплашило све сељане. То чудно биће је умело да прича језиком сељана и запретило је да ће их све убити уколико му једном годишње не дају храну – прво једног дечака, а затим једну девојку. Онда је одлетео у шуму у коју људи нису одлазили, јер су многи страдали у њој и звали су је Магична шума.

Када је краљ ово чуо, тражио је савет свог мудрог саветника Патуљка – човека малог раста, али велике мудрости. Краљ је сматрао да треба да послуша чудовиште и жртвује неког ко нема породицу и за ким нико не би жалио. Саветник Патуљак се са оваквом одлуком није сложио и сматрао је да би требало да сви оду из краљевства. Краљ није хтео да остави своје имање и богатство због неке тамо немани. Одлучио је да прва жртва буде Оскар, сироче, чији су родитељи преминули и живео је оронурој кући на ободу краљевства. Патуљак се побунио против те идеје, дечак је био његов пријатељ и понекад је боравио у саветничковој кући.

Краљ је тврдоглаво инсистирао на својој одлуци. Патуљак је морао да се сложи са том одлуком. Отишао је до Оскара и успут смислио опасан план – Оскар ће кренути у Магичну шуму. Кад дође до пања који личи на мајмунску главу, скренуће лево. Након пет метара ће наићи на чаробно дрво које ће му рећи пут до виле. Патуљак је био сигуран да вила зна где живи Норобог.

Оскар учини све како га је Патуљак саветовао и дође до шуме, пања, чаробног дрвета и на крају пута спази вилу. Знала је где Норобог спава – у пећини на којој стоји задатак. Он се решава тако што постоје три камена на којима пишу три цифре 3, 8 и 6 и има три покушаја да их убаци у рупу. Тек кад то обави, моћи ће да уђе у пећину. Поред улаза је грм са бобицама које успављују и највеће чудовиште, те ће успавати и Норобога. Вила је дала Оскару чаробни срп којим ће да одсече Норобогова три рога са главе и то са леве на десно, тачним редоследом.

Оскар је урадио све како му је било објашњено, убацио је камен 3, па 6, па 8, врата пећине су се отворила, а на улазу је поставио замку од отровних бобица. Када је Норобог заспавао чврсим сном, храбри дечак му је одсекао сва три рога, баш оним редоследом којем га је вила научила.

Оскар се вратио у краљевство носећи у торби Норобогове рокове и сви су били срећни. Краљ је био одушевљен и у знак захвалности је Оскару подарио кућу и имање, а у читавом краљевству су дечака називали херојем.

Патуљак Саветник је од дечака добио један рог.

Зачарана шума

Једнога дана на планини пуној снега, скијали су брат и сестра. Мало су се уморили и одлучили да направе паузу у шуми поред стазе за скијање.

Шума је била прелепа, птице су цвркатале, а сунце се пробијало кроз крошље дрвећа. Време је пролазило, ноћ је почела да пада. Брат и сестра су одлучили да крену назад. После неког времена су схватили да су се изгубили. Онда су чули како их неко дозива и моли за помоћ. Нису никога видели. Гледали су на све стране, али нигде никога није било. Питали су како могу да помогну. Страшан глас их је замолио да уберу љубичасти цвет и оставе га код јединог златног дрвета у поноћ. Само тако може престати чаролија зле вештице. Брат и сестра су желели да помогну. Глас их је упозорио да се сакрију тачно у поноћ када буде пролазила вештица кроз шуму. Она тада прође како би се уверила да код златног дрвета нема цвета.

Сестра је волела да учи о цвећу, па је знала да мали, љубичасти, шумски цвет расте само поред старих пањева. Убрзо га је нашла. Брат је волео да се пење по дрвећу, па се досетио да цвет попне високо на златно дрво. Оставио га је на грани ако да вештица не може да га види када буде пролазила. Мало пре поноћи брат и сестра су се сакрили у велику рупу једног дрвета. Вештица је прошла кроз шуму и ништа није посумњала. Када је вештица отишла, брат и сестра су на грани где су сакрили цвет, угледали велу белу сову са огромним сребрним крилима. Нису могли да верују да онако страшан глас који их је у почетку уплашио, припада тако прелепом бићу. Сова им се захвалила на помоћи. После пуно година је захваљујући брату и сестри, њиховом знању и доброту поново она здрава сова, господар шуме.

Сова је злу вештицу протерала заувек. Брат и сестра су се на леђима сове летећи изнад густе шуме вратили назад. Сова им се још једном захвалила и махнула својим великим крилима.

Искра Лубура IIIз

Храбри слуга

Једном давно у једном далеком краљевству живео је краљ. Имао је три ћерке. Све их је неизмерно волео, али му је најмлађа била најдража. Она једина није имала мужа, пошто су се старија и средња ћерка венчале момцима из најбогатијих и најугледнијих породица.

Најмлађа принцеза је била заљубљена у слугу. И он је волео њу, али пошто је био само слуга, краљ се противио њиховој љубави.

Све је било као и обично док једног дана није змај дошао и отео најмлађу принцезу. Очајни краљ понудио је богату награду ономе који победи змаја и спаси ћерку.

Нико није смео да се јави, јер су се сви плашили змаја и прича да је његову кожу немогуће пробити. Једини се слуга јавио, јер њега није интересовала награда и био је спреман да ризикује све како би спасио вољену принцезу.

Пошто је знао да је змаја скоро немогуће победити, отишао је да затражи помоћ од чаробњака који је живео у шуми. Чаробњак је рекао да ће помоћи, ако му слуга донесе јабуку. Али, не било коју јабуку, већ ону која расте на врху планине на коју се нико није попео. Када је дошао близу врха, видео је да су стене такве да ни он не може да дође до дрвета. Почео је да губи наду, а онда је угледао змију која је нападала гнездо са орлићима. Помогао им је и убио змију. Мајка птића је тада долетела и питала како да му се захвали зато што је спасио њену децу. Слуга је затражио да му донесе јабуку са врха планине. Однео је јабуку чаробњаку који му је дао чаробни лук и стрелу која може пробити змајеву кожу.

Дошао је у пећину и тражио од змаја да ослободи принцезу, змај се само насмејао и када је покушао да га нападне, слуга га је погодио у срце.

Слуга је вратио принцезу краљу и рекао да га никаква награда не занима. Он и принцеза замолили су краља да им дозволи да се венчају, срећни краљ им је то дозволио и сви су живели срећно до краја живота.

Виктор Костић IIIз

Вилински плес

Беше једном један момак који је тоновима своје фруле умео очарати онога ко би имао среће да га чује. Звао се Иван и сваку своју мелодију посвећивао је најлепшој девојци Уни. Живео је у далеком селу на самој граници великог краљевства. Нико не зна када је и где Уна чула Иванову свирку, али од тада се и она у њега заљубила.

Била би то велика срећа да се моћни краљ није умешао. Није му се допало да се најлепша у краљевини уда за простог свирача. Није могао да прихвати да је Иван успео да освоји Унино срце обичном песмом, а он не може са свом својом славом, силом и богатством. Смислио је план да избаци Ивана из Униног срца једном заувек. Планирао је бал, на који ће да позове људе од угледа. Иван је требало да свира, а виле од облака, од сва четири ветра, од шума и од пашњака, свих седам, требало је да играју. Лукави краљ знао је да нико не може одолети вилинском плесу. Ко би макар мало видео, више није могао скинути поглед са њихових тела у покрету. Мислио је да Иван неће одолети.

Дође дан великог бала. Момак је морао путовати данима, уз пут су му се придружиле виле и упозориле га да мора да чува своју љубав. Само толико су му рекле, јер се и оне морају уверити у чистоту његовог срца и осећања. Гозба је почела. Иван је одмах спазио своју драгу. Чим је видео, загледао се у њене очи и почео свирати најмагичнију мелодију коју је ико икада чуо. Гледао је тако да није приметио да игра у колу са седам вила. Сви су били очарани. Млади момци занемели су од лепоте и чари вилинског плеса. Једино тај плес није видео Иван. Он је видео само два ока. А краљ? Он је био толико опчињен вилама да је изгубио разум. Морало је проћи седам пута по седам година док није дошао себи. А тада је био стар и убог, никоме потребан и заборављен.

Хтео је да оде кући, али од његовог нестанка, у двору су остали да живе Уна и Иван, а сада и њихова деца. Но, сви су они чиста срца и здраве памети, па су примили убогог путника, нахранили га и дали му лепу кућицу одмах уз сам двор.

Нина Трашевић III₃

Четири моћи

Урош, Давид, Дуња и Јоца су најбољи другари. Свакога дана иду у пустиловине.

Тако су једног дана отишли у шуму да се играју лоптом. Урош је случајно испустио лопту и она је отишла у језеро. Покушавајући да је дохвати, Урош је упао у воду. На дну језера угледао је стари ковчег, ухватио га је и изнео на површину. Сви су покушали да га отворе, али им никако није успевало. Онда су одустали и ставили руке на ковчег, а он се изненада отворио. Унутра је била једна стара књига у којој је писало:

„Близу Ђердапског језера налази се жбун плавих бобица. Ако поједеш бобицу, добићеш моћ коју највише желиш. Ако се деси нешто непланирано, контролиши своје моћи и пажљиво их користи.“

Заједно су појели по бобицу и свако је добио моћ, Урош је био брз, Давид је могао да види кроз зидове и време, Дуња да погледом помера ствари, а Јоца да се телепортује.

Урош је потрчао и стигао до будућности. Давид је приметио да нема Уроша и то је одмах пренео Јоци и Дуњи.

Одједном се појавио непознати човек у црном мантилу. Имао је црвене очи. То је, знали су, био Злоћа. Рекао им је: „Добићете свог друга уколико решите ова три задатка.“

Први задатак је био да открију где је Урош, други да оду тамо, трећи да га другари ослободе. Давид је погледао у будућност и видео је Уроша како седи у кавезу окаченом на великој висини. Кавез није имао браву са катанцем, те није могао да се отвори. Дуња је снагом своје воље и погледом пажљиво спустила кавез на тло и размакла шипке како би њен друг изашао. Урош се обрадовао што види своје другаре. Знао је да је доспео у будућност јер није контролисао своју моћ. Урош, Давид и Дуња су ухватили Јоцу за руке и заједно су се телепортовали у садашњост. Знали су да не смеју својим кућама са моћима. У потрази за саветом, поново су отворили стару књигу и у њој прочитали:

„Ако и други пут поједеш бобицу, изгубићеш своје моћи!“

Сви су појели по још једну бобицу. Нико више није имао моћи које је добио први пут. Када је већ пао мрак, Урош, Давид, Дуња и Јоца су се вратили кући.

Неколико година касније, Злоћа је доспео у затвор, а Урош, Давид, Дуња и Јоца су отворили школу за управљање моћима.

Јован Ђокић III₄

Прича о Мајином спасавању

Једном давно у граду Веселину живела је девојка Маја са мајком Саром. Обе су биле лепе као руже, вредне као мрави и мудре као сове. Увек би помагале људима у невољи.

Мајин отац Стојан је радио за краља и погинуо борећи се са злим чаробњаком који је желео да влада градом. Стојан је био мудар и храбар и желео је да спасе град. Знао је да има тешког противника и једини је смео да се супростави чаробњаку. Пронашао је чаробњакову књигу магичних рецепата и успео да је преда својој жени. У борби која је уследила, задао је чаробњаку тешке ране, а сам је страдао.

Сви у граду Веселину су мислили су да је чаробњак преминуо након борбе са Мајиним оцем. Но, он је био жив. Дуго се опорављао од рана и скупљао снагу за освету.

Маја и њена мајка су проучавале чаробњакове списе и успеле да растумаче многе рецепте. Желеле су да буду спремне за нову борбу. Једне ноћи док су спавале, долетео је чаробњак до њихове куће. Ушао је у Мајину собу и отео је. Срећом, она је имала кућног љубимца птичицу Лину која се сакрила у џеп девојчине пиџаме. Чаробњак је Мају затворио у собу на спрату замка, који је био далеко далеко од града. Свуда око зграде била је шума, на прозорима собе решетке, а једина врата закључана.

Следећег јутра Мајина мајка је схватила шта се десило. Чаробњак је лебдећи над градом викао страшним гласом: „Отео сам Мају. Ако се град преда, вратићу је. Ако краљ не пристане на то, Маја ће за три дана бити мртва.“ У то време Лина је полетела у град.

Сара се обратила за помоћ принцу Марјану. Он је био Мајин друг, уз то веома спретан мајстор, правио је све врсте врата за становнике града и умео је отвори сваку браву. Лина је долетела у град поподне. Сара је већ међу рецептима пронашла онај за прављење напитка којим се чаробњак може убити. Она и принц су се упутили ка чаробњаковој кући иза шуме Мондо Геко док је Лина летела изнад њих. Прошли су шуму и стигли до тунела који води у замак. Принц је отворио прва врата, затим на уласку у замак још једна. На крају дугог ходника обио је браву за улазак у чаробњакове одаје.

Сара и Марјан су ушли и упали у замку. Осетили су магични спреј за успављивање. На сву срећу понели су заштитне маске. Попели су се на спрат где је чаробњак спавао. Да га не би пробудили, пустили су у његову собу гас за спавање који су понели. Тек кад су били сигурни да чврсто спава, ушли су у собу, Сара се приближила чаробњаку, просула спремљени напиток на његово лице и он је умро.

Маја је била у суседној соби и осећала је да ће јој помоћ стићи. Када је до ње допрео непознати мирис, отворила је прозор и стала поред њега. Убрзо је принц отворио врата, а Сара је загрлила своју кћи. Маја је била поносна на мајку, принца и своју птичицу. Кад су се вратили у град, сви су их дочекали. Град Веселин је поново постао весео! Пошто чаробњака више није било, сви су могли да живе срећно.

Маја се удала за принца и постала принцеза. Краљ Веселко је позвао Мајину маму да живи на двору и дао јој је титулу грофице. Љубав и слога донеле су свима у Веселину леп и срећан живот.

Лука Пауновић III₄

Шумска вила

У једној далекој шуми живела је вила Ана. Причала је са природом и цела шума је волела и разумела. Једнога дана у шуму је дошла зла вештица. Знала је да Ана има велике моћи и да може да уради нешто што ниједно друго биће не може. Желела је чаробни зелени дијамант и решила је да искористи Ану да јој донесе тај драги камен. Бацила је јаке чини на шуму која је почела да одумире. Ана више није могла да разуме језик биљака и животиња и као део природе почела је да губи своје моћи.

Вештица јој је рекла „Згази врхом штикле у град пун пећина. Уђи у седму пећину коју будеш видела и пронађи зелени дијамант. Ако ми га донесеш, поништићу клетву. Али морам да те упозорим да из те пећине нико никад није успео да изађе“.

Ана је уззахала свог крилатог коња и полетела. Размишљала је о загонетки коју јој је вештица поставила. У том моменту била је тачно изнад Италије. Видела је да је Италија у облику чизме са штиклом и схватила да ту треба да слети. Онда је на врху штикле угледала град пун пећина који се зове Матера. Ушла је у прелепи камени град пећина. Пронашла је седму пећину и ушла у њу. У срцу пећине био је зелени дијамант. Чим га је узела у руке, природа се побунила и почео је земљотрес. Трчала је ка излазу колико су је ноге носиле, али камење га је прекрило. На зиду је угледала камену плочу на којој су уклесана три корака за излаз. Први корак је био да у тој гомили камења пронађе један за нијансу светлији од осталих. Други корак је био да тај камен пресече на пола. Трећи корак је био да магичним прахом из камена поспе по излазу и да ће се пут отворити.

Ана је држала чаробни камен и схватила да поново разуме природу. Успела је оно што нико никад пре ње није. Решила је лако све задатке и избавила се из пећине.

Када је вештица видела Ану у шуми, била је изненађена и много бесна зато што је морала да поништи клетву. Но, била је и срећна што је добила камен. Није знала да јој је Ана дала лажни дијамант који је зачарала тако да вештица изгуби своје моћи док га носи са собом. Вештица је отишла и никада се више није чуло за њу.

Прави дијамант је вила вратила у пећину јер је знала да тамо треба да остане. Наставила је свој вилински живот у шуми и дружила се са биљкама и животињама.

Симона Пердић III₄

